

Arrest

nr. 340 161 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2026 biedt verzoekster zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Tunis (Tunesië). Zij is in het bezit van een Tunesisch paspoort geldig van 16 november 2021 tot 15 november 2026 en van een Belgische verblijfskaart geldig tot 11 december 2023, met vermelding van de Spaanse nationaliteit. Zij verklaart dat haar Spaanse documenten zich in Spanje bevinden.

1.2. Op 19 januari 2026 neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

(...)

De heer/mevrouw

achternaam A. voornaam H.

geboren op (...)1991 te Mareth geslacht (m/v) vrouw

die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te

houder van het document Paspoort nummer (...)

afgegeven te Pantin op 16/11/2021

houder van het visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op

afkomstig uit Tunis met TU951 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (artikel 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GE BRUIKT VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer (...)

(D) Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (artikel 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Verblijfskaart van België, Vervalsing: Frauduleus bekomen: valse verklaring”

1.3. Op 19 januari 2026 wordt de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.4. Op 20 januari 2026 wordt verzoekster gehoord. Verzoekster verklaart niet te lijden aan een ziekte, geen partner of minderjarige kinderen te hebben in België of in een ander land van de EU en er evenmin andere familieleden te hebben. Zij verklaart nog dat zij gestudeerd heeft in Parijs, nadien naar Brussel gekomen is dat een vriend haar papieren geregeld heeft.

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoekster onder meer aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3, alinea 1 en 2, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en wijst op de onbevoegdheid van de opsteller van de akte.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing, alsook de beslissing tot vasthouding, haar ter kennis gebracht werd door een inspecteur en dat er niet gepreciseerd wordt wie de beslissing ondertekend en aldus genomen heeft. Omdat er geen kennis is van de identiteit van de persoon die de beslissing genomen heeft, kan volgens haar niet nagegaan worden of die genomen werd door een daartoe bevoegd persoon.

Zij vervolgt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarop de verwerende partij zich baseert om te komen tot de conclusie dat haar verblijfskaart frauduleus is. Zij erkent dat de motieven van de motieven niet moeten worden weergegeven, maar benadrukt dat zij in de mogelijkheid moet zijn de beslissing te begrijpen. Zij meent dat ze thans niet in de onmogelijkheid is om de beschuldigingen te weerleggen.

3.3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt: *"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in."

De feitelijke overwegingen van de beslissing luiden als volgt: *"het door betrokkene gebruikt visum/verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum/verblijfsdocument."*

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Verder toont verzoekster niet aan dat de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending daarvan blijkt niet.

3.3.1.2. Artikel 3, eerste lid, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen."*

De bestreden beslissing, genomen op basis van in het eerste lid 1,° of 2° van voormeld artikel 3, werd aldus conform de wet genomen door de met de grenscontrole belaste overheden. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat die genomen werd door J.H., met graad INP, van de Federale Politie. Verzoekster kan in de bestreden beslissing dus de naam en de functie van de steller van de akte lezen en kon dus aan de hand van het objectief recht nagaan of deze

bevoegd was voor het nemen van de bestreden beslissing. Zo zij meent dat deze steller van de akte niet over de nodige bevoegdheid beschikte voor het nemen van de bestreden beslissing, komt het haar toe om in het verzoekschrift de rechtsregel waaruit dat zou blijken aan te duiden en uiteen te zetten waarom deze geschonden is. Zij laat dit evenwel na. Haar betoog is niet ernstig.

3.3.2. In een tweede middel voert verzoekster nogmaals een schending aan van de artikelen 3, alinea 1, en 2, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij herhaalt in een eerste grief dat de bestreden beslissing genomen werd zonder te motiveren op basis van welke motieven. Een lezing van de beslissing insinueert volgens haar dat zij haar verblijfskaart bekomen heeft op basis van valse verklaringen, dat na een gesprek met de politie haar Spaanse nationaliteit misschien in twijfel werd getrokken en dat de verwerende partij de verplichting had om alle pertinente elementen eigen haar situatie te onderzoeken, om ze te analyseren en om ze allemaal in rekening te brengen. Volgens haar diende de verwerende partij contact op te nemen met de nationale autoriteiten om na te kijken of zij wel degelijk onderdaan is van de desbetreffende staat en of de geloofwaardigheid van de documenten in vraag kan worden gesteld. Zij verwijt de verwerende partij niet het maximum aan informatie vergaard te hebben vooraleer de bestreden beslissing genomen werd en wijst erop dat de Raad al geoordeeld heeft dat in het kader van een terugdrijving het zorgvuldigheidsbeginsel kan eisen dat de verwerende partij contact opneemt met derden. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt volgens haar niet dat de verwerende partij voorafgaandelijk informatie heeft bekomen.

In een tweede grief beroept verzoekster zich op het vermoeden van onschuld voorzien in artikel 6, § 2, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Tot slot verwijt zij de verwerende partij maatregelen te nemen op basis van feiten waarvan zij beschuldigd wordt zonder dat zij hiervoor veroordeeld werd door een rechtbank. Zij meent in haar rechten van verdediging geschaad te zijn en dat het vermoeden van onschuld geschonden is.

3.3.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk contact opgenomen heeft met de Spaanse autoriteiten. Het verslag van 19 januari 2026 tussen de grenspolitie en de Spaanse autoriteiten bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt: *"We hebben van Spanje bevestiging gekregen dat betrokkene NIET de Spaanse nationaliteit heeft. Hieruit volgt dus dat de Belgische verblijfskaart frauduleus werd bekomen."* Verzoeksters kritiek, dat de verwerende partij nagelaten heeft contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten, is niet dienstig en gaat volledig voorbij aan de stukken van het administratief dossier. Bovendien brengt verzoekster geen enkel document of begin van bewijs bij die de motieven van de bestreden beslissing tegenspreken of onderuit halen. Bovendien kan in het gehoorverslag nog gelezen worden dat verzoekster verklaard heeft dat haar documenten in orde gebracht werden door een vriend. Verzoekster uiterst algemeen en summier betoog kan bezwaarlijk leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt verder nog dat op 26 januari 2026 instructies gegeven werden aan de burgemeester om het dossier van verzoekster te annuleren in het Rijksregister van natuurlijke personen en dat haar EU-kaart ingetrokken werd nu werd vastgesteld dat zij geen onderdaan van de EU is.

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Gelet op het geheel van wat voorafgaat, wordt niet aangetoond dat de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld heeft.

3.3.2.3. Het "vermoeden van onschuld" is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2, van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. Het gegeven dat verzoekster (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

I. FLORIO